

העיתונאי הלך לראיין צעירה שהתלוננה על אונס — ואחרי כמה ימים — טענה שגם הוא אנס אותה

דיונים אני בטוח שלולא כתבתי זאת הכתבה לא הייתי מסתבך בכל העניין הזה. אמר אשר ברעמי להעולם הזה. את הכתבה "האנס חוזר אלי מדי לילה" כתב ברעמי בפסח 1985 יחד עם עורך המקומון כאן הדרום באשדוד, שם עבד באותו זמן. כתבה עסיסית זו, על מקרה-אונס של חיילת-מילואים בירי קצין בכיר ביחידתה, הייתה אמורה להיות ציון-דרך בדרכו של ברעמי לעולם העיתונות. ברעמי, 30, נאה, נשוי ואב לשתי בנות קטנות, הספיק לעסוק במיספר עיסוקים עד שהגיע לעבודתו במקומון, כמנהל המחלקה המסחרית. אורית, (שם בדוי) 23, הועסקה בביתו מדי פעם כשרטטית לכנותיו. ערב אחד, כאשר יצא ברעמי ממשרדו והיה בדרכו הביתה, פגש באורית. לדבריו, פנתה אליו וביקשה לדבר איתו. הם התיישבו בבית-קפה שכונתי ואורית סיפרה לו על מקרה-אונס שקרה לה כאשר שרתה במילור אים. ברעמי הבין כי היא פנתה אליו מכיוון שרצתה בפירסום העניין במקומון. היא התנתה את הפירסום בכך ששמה לא יוזכר.

שמחתי מאוד על הסיפור ופניתי מיד לעורך שלי וסיפרתי לו על כך. החלטנו שנכתוב את הכתבה יחד ונפרסם אותה בגיליון שיוצא ערב פסח. טלפנו לביתה של אורית וקבענו איתה פגישה לאותו ערב. לקחנו אותה למעבר כת והיא סיפרה לנו את כל הסיפור. סיפר ברעמי.

לאחר הראיון עם אורית, נשאר ברעמי לעבודת-לילה במקומון. אורית התקשרה לאשתו, או לפי גירסתה של אורית, אשתו של ברעמי, שירי, והתקשרה אליה וביקשה ממנה לבוא לישון

סניגור אמיר
הוא מפגשנו

נה שתלך למקום בו משכפלים מפתחות ותשכפל לו עותק נוסף של מפתח ביתו. אורית הסכימה מכיוון שלא עבד דה והיה לה זמן לעשות לו טובה. אורית שיכפלה את המפתח ומסרה אותו לברעמי. הצורך המקורי נותר אצלה כדי להחזירו לשירי. כאשר סיים העיתונאי את עבודתו בעשר בבוקר וחזר לביתו, התברר לו כי המפתח שקיבל מאורית אינו פותח את הדלת. הוא חזר למערכת וניסה למצוא את אורית בביתה. אחרי זמן מה הגיעה אורית למערכת כאשר צורך המפתחות המקורי בידה כדי למסור אותו לברעמי. הם נסעו יחדיו לביתו של העיתונאי ואורית פתחה לו את הדלת במפתח המתאים.

כאשר נכנסו לדירה נעל ברעמי את הדלת ואמר לצעירה: "בא לי עליך". אבל היא לא התייחסה לכך כרצינות ולפי בקשתו הכינה לו קפה. לדבריה, אחרי שהגיש לה את המשקה, תפס בידה, סחב אותה לחדר-השינה כשהיא צועקת שיעזוב אותה, אולם הוא לא הרפה ממנה. בידו האחת החזיק בידה ובשניה הרים את חולצתה ומצץ את חזה. אורית טענה כי בידה החופשית משכה בשער, צבטה אותו ונתנה לו מכות כדי שיעזוב אותה, אבל הוא לא הרפה. הוא דחף אותה על המיטה, הפשיט את מכנסיה ותחתונה עד הכרעים, ולדבריה, בעל אותה. לאחר מעשה אמר לה: "אם היינו עושים זאת בעדינות ומרצון, הכל

תונייה וחזיונית ונכנסה למיטה כדי שאיש לא יבחין במצבה. על האונס לא סיפרה מאומה אפילו לאחותה התאומה, הקרובה לה במיוחד, מכיוון שלא רצתה להכאיב לה. רק בשעות הערב, אחרי שאחותה לחצה עליה, סיפרה לה אורית על האונס.

אונס בפרדס

באותו לילה התקשרה אחותה הבכירה של אורית לביתו של ברעמי וביקשה ממנו למנוע את פירסום הכתבה על האונס. היא הסבירה לו כי למרות ששמה של אורית לא יוזכר בכך, הרי שאשדוד היא מקום קטן ואני שים יוכלו לזהותה. היא סיפרה כי משי פתחה דתית והדבר יפגע מאוד בהוריה. ברעמי הבטיח שינסה לעצור את הכתבה, אולם כאשר ניסה לעשות זאת התברר לו שאחר את המועד והכתבה מודפסת ומוכנה לפירסום. האחות לא אמרה מילה על תלונת האונס החדשה של אורית.

למחרת בבוקר, יום יציאת המקומון, טילפנה אחותה התאומה של אורית לשירי וביקשה להיפגש איתה במרכז העיר. היא אמרה לי כי אחותה נפגעה מאוד מהכתבה וכי יהיו צרות. גם אחות התאומה לא הזכירה במילה אחת את ענין האונס שאנס ברעמי את אחותה יום קודם.

"זה היה יום של ליל-הסדר, הייתי מרוצה מאוד כי הכתבה יצאה טוב, היא

השוכנים קבעו שאשה צריכה להראות התנגדות תקיפה — אחרת אין זה אונס

השתרעה על עמוד שלם עם איורים מתאימים ושמי התנוסס עליה יחד עם שמו של העורך, "סיפר ברעמי". בערב חגגנו את הסדר אצל ההורים וחזרנו הביתה מאוחר. אחרי חצות נשמעו דפיקות בדלת וארבעה שוטרים שאני מכיר אמרו לי כי באו לעצור אותי בגלל תלונה על אונס. למרות שהיה ליל-הסדר ואחרי חצות חזקה לי מפקד-התח

היה יותר טוב לשנינו. היא התלבשה וביקשה ללכת, אבל הגבר עיכב אותה ודרש ממנה להבטיח כי לא תספר דבר לאשתו. הוא הוסיף ואמר שאם תרצה לשכב איתו שוב, אל לה להתבייש לומר לו זאת. הם עישנו סיגריה יחדיו ואחר כך הלכה אורית לדרכה. אורית סיפרה כי הלכה מיד הביתה, כשהיא רועדת ובוכה, כינסה את תח

אצלה. אורית סיפרה כי שירי התלוננה בפניה באותו ערב על בעלה, סיפרה שהוא מתייחס אליה בגסות, מכה אותה וכי יש לו פילגש. אורית נשארה לישון אצל שירי. למחרת, השכב בבוקר, חזר ברעמי ולקח את אשתו ובנותיו לעבר דה ולגן, וגם אורית נילוותה אליהם. אחרי שבן-עמי הוריד את בני המיטתהם נשארה אורית במכונית והוא ביקש ממ

כשהיא אומרת לא! הה"חדהר!

תום ששת הימים וחזרתי לעבוד כרגיל. את כתב-האישום על אינוס והדחה בחקירה קיבלתי רק אחרי שנה וחצי. יש לי מול שאשתי, שירי, היא אשה חזקה ואינטליגנטית. היא האמינה לגירסתי שאורית עשתה לי עיניים ומשכה אותי לקראתה באותו יום. סיפרתי לאשתי את גירסתי, לפיה כאשר נכנסנו יחד לדירה הלכתי להתקלח ואורית עשתה לי קפה. כאשר יצאתי מהמקלחת והתלוננתי על כאבי-גב ביקשתי מאורית שתעשה לי מסאז'. היא אמרה שאיננה יודעת לעשות עיסוי, אבל תנסה. נכנסנו לחדר-השינה ותוך כדי נסיונותיה לעסות את גבי הגענו להתעלסות. כאשר עמדנו לקיים יחסים של ממש אמרה אורית פתאום שהיא ממחרת ואינה רוצה. הייתי עדין מאוד והפסקתי מיד להתעלס איתה. ישבנו ושוחחנו עוד כשעה וגם עישנו סיגריות. אשתי הבינה שכאשר בחורה צעירה עושה לגבר עיניים, הוא לא תמיד יכול לעמוד בפיתוי.

יתכן שהשופטים, שלא כמו אשתו של הנאשם, לא היו מקבלים את גירסתו של ברעמי בקלות כה רבה, לולא עשה סניגורו, עורך-הדין ציון אמיר, תרגיל מכריע. הוא הציג בפני השופטים את הכתבה שכתב ברעמי על האונס שקרה לאורית במילואים. באר תה כתבה פרטה המתלוננת בריקנות כל מה שקרה לה במכונית שבה לקח אותה הקצין הבכיר טרמפ. היא סיפרה כיצד הפשיט אותה הקצין ושכב איתה בפרדס בדרך לאשקלון. היא מסרה פרטים מדויקים על מראו של האנס ועל תפקידו במחנה. בעת עדותה של המתלוננת, חקר אותה הסניגור ביסודיות על כל פרטי האונס הקודם ואחר-כך סיפק לבית-המשפט סנסציה, והביא את הקצין כעדי-הגנה.

מסע בצבא

קצין, שאותו עלי-די הסניגור, הכחיש מכל וכל את האונס. הוא סיפר בבית-המשפט כי אמנם שרת באותו בסיס בו עשתה אורית את שרות-המילואים שלה, וגם לקח אותה ערב אחד טרמפ לביתה. אבל הוא טען כי מעולם לא הפשיט אותה ולא אנס אותה. הוא הכחיש כל מגע אינטימי איתה.

נראה שדבריו של העד עשו רושם **אילנה אלון** (המשך בעמוד 38)

נאשם ברעמי (ליד מערכת עיתונו)
כמה צריכה אשה להתנדב